

Den største dag i mitt liv.

Hvis jeg skal ^{fortelle} skrive om den største dag i mitt liv, så er det fredsdagen. Det hadde gått mange rykter om at det skulle bli fred. Men denne gangen var det helt sant.

Mor og jeg skulle inn til tante med mor
mel. Da vi var kommet inn til sykehuset,
begynte kirkeklokkene å kime. Først ble vi rent
faler begge to. Hva skulle dette bety? Jo, no
skjønte vi det. Det var fred! Kirkeklokkene kimte
i det uendelige. Det var akkurat som de sa:
"Fred, fred, fred." Det var nydelig. Vi sto som
fjetret da folk begynte å huse det norske flagget
til topps. Det var som flagget forsto hva det
skulle til topps for. For det vailet så nydelig i
den svake vinden.

Mor og jeg brydde oss ikke om å gå videre

innover. ellen vi tok helomvending og
somåsprang utover mot "Lankten". Der ble
nassistflagget tatt ned, og det norske flagget
kom opp. Det krydde av mennesker alle
steder. Gamle menn gikk med lange
sløyfer med de norske farger på seg.
Det var så rart å tenke på at disse

sløyfene og mye annet som hørte Norge
til, hadde ligget gjemt i alle disse
årene. Eldre mennesker sto og gråt av glede.

Det kan hende at det ikke var alle som
gråt av glede, men de gråt av sorg.

De hadde vel fått bud om at deres
sønner eller andre kjære var omkommet
eller drept. Slikt var sørgelig.

Da vi kom ut på ^{til} "Lankten", var der svært
av folk. Alle hadde små norske flagg på kapa,
eller store norske flagg i hånda. Tenk at

det var fred. eller ~~denne~~ denne gangen bleit
behövde vi ikke å hvile. De meldte i
radio at Tyskland hadde kapitulert, og krigen
var slutt. Jeg visste ikke hvor mor var
blitt av. Det var umulig å lete etter henne
i denne folkevrimmelen. Jeg traff noen
venninner og slo lag med dem. Vi gikk
utover mot Kirketg Løstev mi kom springende
mot meg og gratulerte med freden. Der kom
mor også. Hun sa at jeg måtte gå hjem
og spise. Jeg sprang hjem og fikk i meg
litt mat. Så var det å springe på dør
igjen. Far hadde spikret opp flagg og bjørk
utenfor hvert vindu. Mange hadde satt
kongefamilien i vinduene sine. Det var også
mange som hadde noen av kongefamilien
på jakkeoppslaget sitt. Jeg tok sykkel og
sykklet inn til tante. Det var nesten umulig

4

å komme seg fram med sykkel. Lenger inne var det ikke så mye folk. De fleste var vel på „Lankten“. Innen på Kørve sto bjørka helt grønn. Framme wait så nydelig i vinden. De hadde vel sin ^{egen} tanke om hva som foregikk, de også. Jeg riste snart utover igjen, for her var det ikke noe liv. Da jeg var kommet til Kippervikgata, måtte jeg li sykkelin, for her var det stor trafikk. Det gikk forferdelig langsomt. Men endelig var jeg hjemme.

Da jeg satt inne i stua og ventet på afløsmannen, tenkte jeg på hvor glad de måtte være de som fikk igjen sine som var fart over til England. Og hvor stor glede måtte det ikke være for de som fikk igjen sine fra de fryktelige forferdelige konsentrasjonsleirene. Men det var også mange som ikke

fikk komme hjem. Det var de som var blitt
pint i hjul under fangenskapet, og andre
var blitt skutt. Det var forferdelig å tenke
på. Men de var falt for sitt land. Det
var ikke alle de som var fart over til
England heller som fikk komme hjem. Noen
hadde kanskje ikke kommet seg over, og
andre var blitt borte på et eller annet vis.
Det var forferdelig å tenke på. Så det var
ikke bare glede hos alle. Tomens jeg satt
slik, kom maten på bordet. Så snart vi hadde
spist, gikk jeg ut igjen. Det var et øre-
døvendt hyl rundt omkring i gatene. Guttene
blåste i trompetene hele dagen. Om kvelden var
det mye mer folk ute enn vanlig. Om natta
brente gatelysa mange steder i byen. De som
hadde butikker satt på full belysning i vinduene.
Det var derfor mye koseligere å være ute no

6.

enn Mrs. Da jeg skulle legge meg den
kvelden, sovnet jeg mye roligere enn før.
For nå var jeg helt sikker på, at
jeg ikke ~~sk~~ skulle bli røkket, av den
ubehagelige flyalarmfløyta.